

enajstletni deček je začel skrivaj zahajati h kristjanom in je bil sprejet med katehumene, t. j. med one, ki so se pripravljali za sveti krst. Ta ukaželjnost dobrega dečka je bila podlaga njegovemu brezmadežnemu življenju in prezaslužnemu delovanju. Kot petnajstletni mladenič je šel po želji svojega očeta v vojake in se preselil na Francosko. Pa tudi tukaj je ostal v kljub silnim nevarnostim nedolžen poštenjak. Gotovo vam je znana ona ganljiva dogodba njegovega usmiljenega srca, ko je polovico svojega vojaškega plašča daroval beraču, ker drugače ni mogel izpolniti njegove prošnje.

Pa kmalu se odpove vojaštvu, se da dodobrega poučiti v sv. veri in sprejme sveti krst. Škof sv. Hilarij mu je učitelj in voditelj. Za nekaj časa gre domov, da bi tudi starše pridobil za sveto vero. Pa le pri materi se mu izpolni ta srčna želja. Nato se vrne zopet na Francosko in izpopolnjuje svojo svetost zlasti z redovniškim življenjem, ki ga pospešuje tudi pri drugih s toliko vnemo, da ga je ob njegovem pogrebu spremljalo 2000 menihov. Izvolili so ga za škofa, dasi se je branil te visoke časti; pa tudi kot škof je živel preprosto in strogo prav kakor menih.

Kaj pa pomeni na sliki gos poleg sv. Martina? Nekateri pravijo, da spominja na to, ker so ga gosi izdale s svojim kričanjem takrat, ko se je skrival, da bi ga ne mogli izvoliti za škofa v turonskem mestu. Drugi pa razlagajo tako-le: v stari krščanski dobi se je adventni post začel že o sv. Martinu in je bil ta dan nekakšen pust, ko so zadnjikrat jedli meso in je gosja pečenka bila poseben del te gostije.

VRANA IN ŠOJA.

Mlada vrana se je gladni
šoji bahala enkrat:
„V celem svojem še življenju
ni me nikdar mučil glad.“

Drugi dan pa sneg odene
s težkim plaščem vso zemljo,
šoja pa je vrano v snegu
našla od gladu mrtvo.

Osojski.

